

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/198/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2315202665
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 07. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:2315202665.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Adely Unčovskej, v právnej veci navrhovateľky: D. W., nar. XX.X.XXXX, bytom A., Y. Ú. A. - B. V., korešpondenčná adresa: S. XX/B, A., občan SR, proti povinnému: T. W.Í., nar.XX.X.XXXX, trvale bytom M. A. Y. XXX/XX, občan SR, zastúpený: Q. X. B., advokátka, so sídlom E. X, N., o určenie príspevku na výživu pre rozvedenú manželku, na odvolanie povinného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 14.10.2016, č.k. 23C/49/2015-160, jednomyselne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Žiaden z účastníkov **n e m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. V napadnutom rozsudku súd prvej inštancie uložil povinnému povinnosť zaplatiť navrhovateľke na výživnom za čas od 12.2.2015 do 2.9.2016 sumu 1.967,40 eur, ktorú mu umožnil splácať v pravidelných mesačných splátkach po 100 eur mesačne, počnúc právoplatnosťou rozsudku, a to až do úplného vyrovnania, pod následkom straty výhody splátok a vo zvyšku návrh zamietol. Vo výroku rozhodnutia uložil povinnému povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Bratislava III súdny poplatok vo výške 19,50 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a napokon deklaroval, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Prisudzujúci a zamietajúci výrok právne odôvodnil §72, § 75 zákona č. 36/2005 Z.z. Zákon o rodine (ďalej „Zákon o rodine“) a vecne tým, že dospel k záveru o čiastočnej dôvodnosti návrhu doručeného súdu prvej inštancie dňa 12.2.2015, v ktorom sa navrhovateľka domáhala uložiť povinnému povinnosť uhrádzať jej príspevok na rozvedenú manželku vo výške 200 eur mesačne. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že rozsudkom Okresného súdu Galanta č.k. 15C/45/2011-25 zo dňa 22.11.2011 (právoplatným dňa 2.9.2011) bolo manželstvo účastníkov konania rozvedené (príčina rozpadu manželstva v odôvodnení rozsudku uvedená nie je, nakoľko bol vyhotovený podľa § 157 ods. 3 zák.č. 99/1963 Zb.) a vyživovacia povinnosť povinného k maloletému synovi P. W., nar. 4.11.2005 bola naposledy určená rozsudkom Okresného súdu Galanta, č.k. 12P/378/2012-216 zo dňa 25.2.2014 na výšku 150 eur mesačne, počnúc od 1.12.2012; tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 14.3.2014. Súd prvej inštancie mal z rozhodnutia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Galanta č. X.-P. W. zo dňa 30.4.2014 ďalej za preukázané, že navrhovateľka sa stará o mal. syna Adriana, s účinnosťou od 19.3.2014 do 31.3.2014 jej bol priznaný peňažný príspevok na opatrovanie fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutým vo výške 270,32 eur mesačne, maloletý P. W. potrebuje pomoc a nepretržitý dohľad inej fyzickej osoby, v šk. roku 2015-2016 je žiakom 4. ročníka Špeciálnej základnej školy pre žiakov s autizmom v Bratislave v skrátanom rozsahu 2 vyuč. hodín, s dennou frekvenciou, podľa komplexného posudku Úradu práce,

sociálnych vecí a rodiny Galanta č. A.-XX/EJ zo dňa 5.10.2015 je miera jeho funkčnej poruchy 50%, maloletý má zníženú orientačnú schopnosť samostatne sa premiestňovať, je odkázaný na individuálnu prepravu motorovým vozidlom, má narušenú schopnosť komunikácie a je plne odkázaný na opatrovanie matky (navrhovateľky). Z pracovnej zmluvy povinného zo dňa 1.8.2014 súd prvej inštancie ďalej zistil, že povinný je zamestnancom spol. HODLMAYR Logistics Czech Republic a.s. ako vodič (počnúc od 1.8.2014 doposiaľ) a jeho priemerný netto príjem činí cca 1.300 eur mesačne a poberá cca 1.000 eur netto mesačne ako náhradu za cestovné a vreckové.

3. Súd prvej inštancie pri zohľadnení zisteného skutkového stavu v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že zo znenia § 72 Zákona o rodine vyplývajú hmotnoprávne podmienky, za ktorých možno priznať príspevok na výživu rozvedeného manžela, a to že manželstvo musí byť právoplatne rozvedené, jeden z rozvedených manželov nie je schopný sám sa živiť, schopnosti, možnosti a majetkové pomery druhého manžela umožňujú súdu príspevok priznať, bývalí manželia sa nevedeli dohodnúť o poskytovaní príspevku a napokon aj súlad s dobrými mravmi (obligatórne prihliadnutie na príčiny rozvratu). Povinnosť prispievať na výživu rozvedeného manžela, na rozdiel napríklad od vyživovacej povinnosti rodičov alebo vzájomnej vyživovacej povinnosti medzi manželmi, nevzniká zo zákona, ale len na základe dohody rozvedených manželov alebo rozhodnutia súdu. Zánik manželstva ako právna skutočnosť zásadne spôsobuje zánik osobných a majetkových práv medzi manželmi (vo všeobecnosti znamená ukončenie vzájomnej zodpovednosti za uspokojovanie osobných potrieb a jej individuálne znášanie). Pri podmienke neschopnosti samostatne sa živiť je zrejماً odlišnosť od výživného medzi manželmi, keďže v tomto prípade nie je právny nárok na výživu v zásade rovnakú životnú úroveň a vyžaduje sa kvalifikovaná miera odkázanosti. Neschopnosť sám sa živiť znamená, že podľa konkrétnych okolností prípadu rozvedený manžel z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu, nedostatku pracovných príležitostí, straty kvalifikácie, starostlivosti o dieťa do troch rokov, starostlivosti o invalidné dieťa, neschopnosti vykonávať prácu na základe lekárskeho posudku dosahuje príjmy (z príslušných dávok, ako aj zo zamestnania, výnosy z majetku), ktoré mu neumožňujú pokryť základné životné potreby, pokiaľ iný záver neodôvodňujú ani jeho celkové majetkové pomery.

4. Súd prvej inštancie konštatoval, že navrhovateľka preukázala, že vzhľadom na osobnú starostlivosť o maloletého invalidného syna P., ktorý má dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav pre diagnózu autizmus, nemôže vykonávať prácu v pracovnom pomere a poskytuje takto osobnú starostlivosť synovi (dieťa navštevuje Špeciálnu školu v skrátenom čase 2 hodiny denne). U navrhovateľky teda nastala objektívna situácia, pre ktorú z dôvodu trvalej osobnej starostlivosti o zdravotne ťažko postihnuté dieťa sa nemôže zamestnať. Po skúmaní potrieb, schopností, možností a majetkových pomerov navrhovateľky, ako aj zárobkových možností, majetkových pomerov a potrieb povinného dospel k záveru, že je v možnostiach povinného vo forme príspevku na výživu rozvedeného manžela prispievať sumou vo výške 100 eur mesačne navrhovateľke bez toho, aby bola ohrozená jeho výživa a potreby. Súd prvej inštancie prihliadol na to, že povinný vykonáva pravidelné zamestnanie, s príjmom viac ako 1.300 eur netto, k tomu diéty a cestovné náhrady vo výške cca 1.000 eur mesačne, a to i pri čiastočnom zohľadnení hypotéky, ktoré povinný má. Konštatoval, že konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov vedené pred Okresným súdom v Nitre pod sp. zn. 12 C 170/2014 doposiaľ nie je právoplatne skončené a bolo by nad rámec daného konania, aby súd skúmal výšku pohľadávok vzniknutých za trvania manželstva (povinný tvrdil, že tieto spláca iba on, pričom navrhovateľka to rozporovala). Naviac, sám povinný pred súdom potvrdil, že väčšiu časť pôžičiek (dve) si vzal po rozvode manželstva, na zakúpenie auta a pod., pričom vyživovacia povinnosť má prednosť pred úvermi.

5. Súd prvej inštancie uzavrel, že nie je možné priznať s prihliadnutím na príjmy povinného vyšší príspevok navrhovateľke než 100 eur, keďže pri určení príspevku pre rozvedeného manžela je potrebné vychádzať nielen z potrieb navrhovateľky a jej schopnosti sa živiť sama, ale aj od schopnosti a možnosti povinného a jeho odôvodnených potrieb. Príspevok na výživu vo výške 100 eur mesačne určil od podania návrhu t.j. od 12.2.2015 do 2.9.2016, keďže podľa ust. § 72 od. 3 Zákona o rodine je možné tento príspevok priznať najdlhšie na dobu piatich rokov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia o rozvode a navrhovateľka si za dlhšie obdobie nárok na príspevok v konaní neuplatňovala (ako výnimočný prípad), keď takého konanie možno začať iba na návrh. Keďže obdobie 5-tich rokov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia o rozvode uplynulo dňa 2.9.2016, súd prvej inštancie príspevok na výživu za obdobie od 12.2.2015, t.j. od podania návrhu do 2.9.2016 vyčíslil na sumu 1.967,40 eur (19 mesiacov a 19 dní), ktorú povolil povinnému zaplatiť v splátkach po 100

eur mesačne, a to až do úplného vyrovnaní, pod následkom straty výhody splátok. Vo zvyšku návrh ako nedôvodný zamietol.

6. Povinnosť povinného zaplatiť súdny poplatok na účet konajúceho súdu odôvodnil tým, že navrhovateľka je oslobodená od platenia súdnych poplatkov, a preto podľa § 4 ods. 2 písm. e/, § 2 ods. 2 zákona č. 71/92 Zb. v znení noviel prešla táto povinnosť na povinného. Výšku poplatku určil podľa Položky 8 písm. a/ citovaného zákona a § 7 ods. 5 zo základu 1.967,40 eur, 2 %, t.j. 39,34 eur, avšak s ohľadom na polovičný úspech v spore bola táto suma delená dvomi a určená na sumu 19,50 eur.

7. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 52 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej „C.m.p.).

8. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie povinný namietajúc, že súd prvej inštancie pri vydaní rozhodnutia, ktorým čiastočne vyhovel návrhu navrhovateľky nesprávne a neúplne zistil skutočný stav veci, keď neskúmal splnenie hmotnoprávnych podmienok vyplývajúcich z ust. § 72 Zákona o rodine, za ktorých možno priznať príspevok na výživu rozvedeného manžela. Súd prvej inštancie neskúmal príčiny rozvratu manželstva (podľa tvrdenia odvolateľa tými bola viacnásobná nevera navrhovateľky) a nezohľadnil ani to, že bývalí manželia sa nedohodli o poskytovaní príspevku. V podanom návrhu absentuje zmienka o tom, že by sa navrhovateľka s ním pokúsila v tejto otázke dohodnúť, pričom k požiadaniu bývalej manželky o príspevok malo prísť pred podaním návrhu na súd (rozhodnutie Ústavného súdu ÚS 120/2010, poznámka odvolacieho súdu: správne III. ÚS 120/2010). V rozsudku súd prvej inštancie nesprávne uviedol, že konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva doposiaľ nie je právoplatne skončené aj napriek tomu, že žiadne konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov nebolo vedené. Napriek tomu, že listinnými dôkazmi deklaroval zostatok úveru pochádzajúceho z manželstva, súd prvej inštancie túto skutočnosť v rozhodnutí nezohľadnil. Navrhovateľku pritom odbremenil od pasív pochádzajúcich z ich manželstva a tieto zostal splácať výlučne sám. Navrhovateľka sa počas manželstva nikdy nezaujímal o materiálne zabezpečenie rodiny s tromi deťmi a potreby rodiny tak zabezpečoval výlučne odvolateľ ako jediný zarábajúci člen rodiny jednak z príjmov zo zamestnania, ako aj čerpaním úverových prostriedkov. Odvolateľ v prílohe odvolania predložil Zmluvu o pôžičke na sumu 363.000,- Sk uzavretú navrhovateľkou, na základe ktorej odo dňa 20.12.2008 po dobu piatich rokov (t.j. aj po rozvoze manželstva) prijímala od dlžníka Q. V. sumu 200,82 eur mesačne. Odvolateľ napokon zdôraznil, že prebratím úhrady všetkých pasív vzniknutých počas manželstva, zbavil navrhovateľku všetkých dlhov, z ktorých táto získala finančný prospech.

9. Navrhovateľka v písomnom vyjadrení sa k odvolaniu uviedla, že Okresný súd v Galante nemal za potrebné skúmať príčinu rozvodu manželstva, nakoľko sa s povinným vzájomne dohodli na rozvoze manželstva a žiadosť podali spoločne. Skutočnou príčinou rozpadu manželstva bolo psychické a fyzické týranie jej osoby a viacnásobná nevera zo strany povinného, keď k dohode došlo z dôvodu, aby predišla ďalšiemu útoku na svoju osobu a aby sa nerobili prietahy v súdnom konaní. Pred podaním návrhu kontaktovala povinného s prosbou o prispievanie, nakoľko ostala v tej dobe v spoločnom rodinnom dome a povinný neprispieval na splátky hypotekárneho úveru, ktorý splácala sama a neostávalo jej na základné životné potreby. V manželstve bola okrem času, kedy poberala rodinný príspevok riadne zamestnaná, a na chod rodiny prispela čiastkou 980.000,- Sk (31 484 eur), ktorú získala predajom bytu z dedičstva bytu po rodičoch. Splátky pôžičky doloženej v prílohe odvolania chodili na účet povinného a aj napriek jej žiadosti jej povinný polovicu splátok od rozvodu (9/2011) nikdy nevrátil a s návrhom na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva nesúhlasil. Má záujem si svoju finančnú situáciu riešiť, našla si prácu na dohodu o vykonaní práce, ale zároveň jej bol znížený opatrovateľský príspevok o sumu 49,80 eur.

10. Povinný v následnom písomnom vyjadrení uviedol, že po rozvoze zostala navrhovateľka s najmladším synom P. bývať v dome v C., v tom čase v polovici prispieval na splátky hypotekárneho úveru, následne si našla nájomný byt v F. E. s tým, že rodinný dom dá do nájmu s čím súhlasil a spoločne prenajali rodinný dom tretej osobe, v následnom období sa navrhovateľka do rodinného domu vrátila. Pokiaľ bol dom v nájme, hypotekárny úver bol platený z nájmu a v ďalšom období sa na jeho úhrade nespoluodielal, keďže navrhovateľka bývala v dome aj s priateľom, ktorý mu neplatil žiadne nájomné. Po rozchoze s priateľom potom ako navrhovateľka nevládala splácať hypotekárny úver, sa rodinný dom predal a došlo k splateniu hypotekárneho úveru. Všetok majetok v rodinnom dome po rozvoze manželstva ponechal navrhovateľke a vzal si do prenajatého 1 izb. bytu len svoje osobné veci. Nemôže

za to, že navrhovateľka sa ocitla po rozvode a rozchode s priateľom v horšej majetkovej situácii a chce mať na jeho úkor vyššiu životnú úroveň.

11. Odvolací súd preskúmal vec, v ktorej je viazaný rozsahom odvolania a nie je viazaný odvolacími dôvodmi, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 470 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok a podľa § 65, § 66 v spojení s § 395 zák.č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „C.m.p.“) a dospel k záveru, že odvolanie povinného nie je dôvodné. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie skutočného stavu veci (§ 35 C.m.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu na uloženie povinnosti povinnému platiť navrhovateľke príspevok na výživu rozvedenej manželky a na jeho základe dospel k správne mu rozhodnutiu, ktoré v napadnutom rozhodnutí dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 C.s.p.).

12. V súvislosti s podaným opravným prostriedkom povinného považuje odvolací súd za potrebné ako prvoradé uviesť, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je zásadne daný odvolaním a sám odvolateľ si spravidla určuje rozsah, v akom má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané. Odvolací súd nie je viazaný rozsahom odvolateľa iba vo veciach, v ktorých možno začať konanie aj bez návrhu (§ 65 C.m.p.), čo však nie je daný prípad. Predmetom odvolacieho prieskumu je (vychádzajúc z obsahu odvolania podaného povinným) výrok súdu prvej inštancie, ktorým uložil povinnému povinnosť zaplatiť navrhovateľke príspevok na výživu rozvedeného manžela za obdobie od 12.2.2015 do 2.9.2016 vo výške 1.967,40 eur s možnosťou uhrádzať ho v určených mesačných splátkach a závislý výrok o povinnosti povinného zaplatiť na účet konajúceho súdu súdny poplatok vo výške 19,50 eur a výrok o trovách konania. Výrok, ktorým bol nad určený prísudok pokrývajúci obdobie od 12.2.2015 do 2.9.2016 (ďalej aj „rozhodné obdobie,“) návrh zamietnutý nebol odvolaním napadnutý a v tejto časti nadobudlo rozhodnutie súdu prvej inštancie právoplatnosť.

13. Podľa § 72 ods. 1,2,3 Zákona o rodine rozvedený manžel, ktorý nie je schopný sám sa živiť, môže žiadať od bývalého manžela, aby mu prispieval na primeranú výživu podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Ak sa bývalí manželia nedohodnú, určí rozsah príspevku na výživu na návrh niektorého z nich súd. Prihliadne pritom aj na príčiny, ktoré viedli k rozvratu vzťahov medzi manželmi. Príspevok na výživu rozvedeného manžela možno priznať najdlhšie na dobu piatich rokov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia o rozvode. Súd môže výnimočne túto dobu predĺžiť, ak rozvedený manžel, ktorému súd príspevok priznal, nie je z objektívnych dôvodov schopný sám sa živiť ani po uplynutí tejto doby, najmä ak ide o toho manžela, ktorému bolo v konaní o rozvod manželstva zverené do osobnej starostlivosti dieťa s dlhodobou nepriaznivým zdravotným stavom, alebo o manžela, ktorý má sám dlhodobou nepriaznivým zdravotným stavom vyžadujúci sústavnú opateru.

14. Podľa § 75 ods. 1,2 Zákona o rodine pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie. Výživné nemožno priznať, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi; to neplatí, ak ide o výživné pre maloleté dieťa.

15. Odvolací súd ako prvoradé poznamenáva, že oprávneným pre priznanie príspevku na výživu rozvedeného manžela je podľa hore citovaných zákonných ustanovení bývalý manžel, ktorý nie je schopný sám sa živiť. Táto neschopnosť môže vyplývať zo subjektívnych alebo objektívnych skutočností na strane oprávneného. Medzi subjektívne patrí zlý zdravotný stav, žiadna kvalifikácia alebo jej strata v dôsledku dlhodobej absencie zo zamestnania z dôvodu výkonu osobnej starostlivosti o maloleté dieťa do troch rokov veku, resp. staršieho dieťaťa vyžadujúceho si nepretržitú opateru, alebo faktická nemožnosť nájsť si zamestnanie v danom mieste zodpovedajúce jeho fyzickým a duševným schopnostiam. Dôvodom pre priznanie príspevku nie je rozdiel v životnej úrovni bývalých manželov po rozvode manželstva, ani skutočnosť, že navrhovateľovi (hoci aj výrazne) klesla životná úroveň oproti obdobiu pred zánikom manželstva a ani to, že si vlastnou prácou nedokáže zarobiť dostatok prostriedkov na uspokojovanie potrieb v rozsahu ako za trvania manželstva. Ak súd zistí, že nie je objektívne alebo subjektívne v možnostiach rozvedeného manžela živiť sa primeraným spôsobom samostatne (pri súčasnom zohľadnení jeho majetkových pomerov), potom posúdi, či je v možnostiach druhého rozvedeného manžela prispievať mu na výživu určitou sumou tak, aby boli potreby oprávneného zabezpečené v primeranej miere.

16. Vychádzajúc zo skutkového stavu vyplývajúceho z dokazovania vykonaného v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie, sa odvolací súd zhoduje s úvahou súdu prvej inštancie o tom, že v danom prípade sú splnené hmotnoprávne zákonné podmienky pre priznanie príspevku na výživu rozvedeného manžela v rozhodnom období - manželstvo účastníkov bolo rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 22.11.2011, č.k. 15C/45/2011-25 právoplatne rozvedené (rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 2.9.2011), navrhovateľka z objektívnych dôvodov (zdravotný stav maloletého P. W. a nutnosti jeho stálej a takmer nepretržitej opatery) nie je schopná sa sama živiť, priznaný príspevok na výživu rozvedeného manžela za rozhodné obdobie (ktorý je podrobený odvolaciemu prieskumu) spadá do obdobia do piatich rokov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku o rozvoде, schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného mu umožňovali v rozhodnom období prispievať na výživu navrhovateľky sumou 100 eur mesačne, bývalí manželia sa nevedeli dohodnúť o poskytovaní príspevku a priznaný príspevok na výživu rozvedeného manžela nie je v rozpore s dobrými mravmi. Pokiaľ odvolateľ v odvolaní poukazuje na to, že v podanom návrhu absentuje zmienka o tom, že by sa navrhovateľka s ním pokúsila v tejto otázke dohodnúť, pričom k požiadaniu bývalej manželky o príspevok malo prísť pred podaním návrhu na súd (rozhodnutie Ústavného súdu III. ÚS 120/2010) odvolací súd zdôrazňuje, že uzavretie dohody medzi bývalými manželmi je veľmi žiaduce a súd rozhoduje o príspevku na výživu rozvedeného manželstva na základe návrhu až potom, keď sa bývalí manželia v tejto otázke nevedia dohodnúť. Dohoda nemá zákonom predpísanú formu čo znamená, že môže byť uzavretá aj ústne. V danom prípade to znamená, že pokiaľ sa navrhovateľka potom, ako jej povinný dobrovoľne neprispieval na jej výživu obrátila s návrhom na určenie príspevku na výživu rozvedeného manžela na súd, tento postup zodpovedá citovaným zákonným ustanoveniam. V posudzovanom prípade navyše z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že povinný v celom priebehu konania (a i v podanom odvolaní) považoval uplatnený návrh za bezzákladový, základ uplatneného nároku bol a je medzi účastníkmi sporný čo znamená, že dohoda medzi bývalými manželmi o príspevku na výživu rozvedeného manžela nebola a nie je možná. V súvislosti s právnym názorom vysloveným v rozhodnutí Ústavného súdu SR III. ÚS 120/2010, na ktorý poukazuje odvolateľ je treba uviesť, že sa nejedná o prípad záväzného právneho názoru, ktorým by mal byť odvolací súd v prejednávanej veci viazaný.

17. Odvolateľovi je možné priznať úspech len vo vzťahu k námietkam o nesprávnosti skutkových záveroch súdu prvej inštancie o tom, že „konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov doposiaľ nie je právoplatne skončené“, ktoré nezodpovedá vykonanému dokazovaniu. Táto okolnosť však nemá vo vzťahu k výroku o uložení povinnosti povinnému zaplatiť navrhovateľke príspevok na výživu rozvedeného manžela za obdobie od 12.2.2015 do 2.9.2016 vo výške 1.967,40 eur žiaden právny význam, keďže spor o prípadné nároky medzi bývalými manželmi vyplývajúce z bezpodielového spoluvlastníctva manželov zaniknutého rozvodom manželstva k 2.9.2011 (vrátane pasív a ich uhrádzania), ktoré obaja účastníci v konaní prezentovali rozdielne, nemá s daným konaním žiadnu vecnú a ani právnú súvislosť.

18. Odvolací súd sa zhoduje s názorom súdu prvej inštancie i v tom, že v posudzovanom prípade priznanie príspevku na výživu rozvedeného manžela nie je v rozpore s dobrými mravmi (§ 75 ods. 2 O.s.p.). Dobré mravy sú nepísané pravidlá slušnosti, ľudskosti, tolerancie, poctivosti a dôvery, z ktorých v prvom rade vychádza písané právo. Nie sú presne definované a vychádzajú zo všeobecne akceptovaných mravných princípov prevažnej časti spoločnosti. Súd ich vždy posudzuje konkrétne v každom individuálnom prípade v kontexte konania účastníkov a súslednosti ich úkonov v čase a mieste. Práve s poukazom na skutkové zistenia vyplývajúce z vykonaného dokazovania o tom, že manželstvo účastníkov bolo rozvedené na základe návrhu navrhovateľky, s ktorým povinný súhlasil, účastníci zároveň uzavreli rodičovskú dohodu, ktorou si upravili práva a povinnosti k v tom čase dvom maloletým deťom narodeným z manželstva, následne sa po vyhlásení a odôvodnení rozhodnutia postupom podľa § 157 ods.3 O.s.p. vzdali práva podať odvolanie a Okresný súd Galanta vypracoval len tzv. skrátenú formu rozhodnutia odvolací súd dospel k záveru o tom, že skúmanie príčin rozvratu manželstva s viacročným odstupom (na ktorom bývalí manželia netrvali v priebehu konania o rozvod manželstva) a ktoré obaja účastníci prezentujú odlišne, sa prieči zásadám spravodlivého súdneho konania.

19. V danom konaní nie je možné s prihliadnutím na riadne zistený skutkový stav, súvisiaci s posudzovaním schopností navrhovateľky sa v rozhodnom období samostatne živiť a riadne zistených zárobkových pomerov povinného ani dospieť k záveru o tom, že priznanie príspevku na výživu

rozvedeného manžela v určenej výške a v určenom období nie je v možnostiach druhého rozvedeného manžela, keď určená suma príspevku je zároveň potrebná na zabezpečenie primeraných potrieb navrhovateľky.

20. So zreteľom na uvedené možno uzavrieť, že súd prvej inštancie svoje závery založil na správnom právnom posúdení veci a argumentácii povinného o nesprávnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie nemožno priznať úspech.

21. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti (vrátane správneho výroku o povinnosti povinného zaplatiť na účet konajúceho súdu súdny poplatok vo výške 19,50 eur a výroku trovách konania pred súdom prvej inštancie) podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne a právne správny potvrdil.

22. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 52 C.m.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. a žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keď v osobitnej časti o konaní vo veciach výživného plnoletých osôb nie je ustanovené inak a nebol dôvod pre použitie § 55 C.m.p..

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).